

i, at Grundlovens Løfteparagraffer ere en Uting, og at vi, naar vi skulle til en Grundlovsrevision, selvfølgelig bør have alle Løfteparagrafferne fjernede, og at man ikke af Hensyn til en Løfteparagraf om en Kirkeforfatning skulde gaa hen og bygge en Kirkeforfatning, som der ikke er den mindste Trang til, og som vil blive til Ulykke for den frie Udfoldelse af det kirkelige Liv her i Danmark. Det ærede Medlem sagde, at det var saare svært at lovgive paa det kirkelige Omraade, fordi det her er nogle af de værdifuldeste Livsinteresser, der staa paa Spil. Jeg vil derfor ønske, at det ærede Medlem vil være enig med mig, naar jeg nu beder Kultusministeren om ikke at spille sine Kræfter paa den umulige Opgave ved en Lovgivning at skabe Menighedsraad. Det er en umulig Opgave, naar man tager dette Ord i dets fulde Betydning, og Kultusministeren burde ikke spille sin Kraft derpaa, men derimod sætte al sin Kraft ind paa at faa det uheldige Forhold fjernet, hvorved det kirkelige og det borgerlige er i højeste Grad indfiltret i hinanden her i vort Land. Det vilde være et fortjenstfuldt Arbejde, om dette Spørgsmaal blev taget op, saa at vi f. Eks. fik borgerlige Fødselsregistre og borgerlige Dødsregistre og først og fremmest en Lov om tvungen borgerlig Ægteforening. Jeg mener, at Tiden nu maa være inde til, at et Lovarbejde her kunde tages op med Udsigt til en heldig Afslutning.

Naturligvis maa der dernæst arbejdes paa, at vi faa Præstevalget helt og fuldt lagt i Menighedernes Hænder, helst igennem et Valgnævn, noget i Lighed med, hvad den højtærede Kultusministers Forgænger foreslog; et Valgnævn, der etableres, hver Gang et Embede er ledigt. Dertil maa naturligvis knyttes en Præstelønningslov, da der ikke vil blive frit Præstevalg, hvis man ikke samtidig faar en Præstelønningslov. Men jeg er rigtignok afgjort af den Mening, at en Præstelønningslov skal hvile i sig selv, det vil altsaa sige, at der ikke maa stilles Krav til Statskassen for at faa en Præstelønningslov. Tiden er ikke inde til, at vi have nogen som helst Ret til at stille Krav i saa Henseende til Statskassen. Da alt gaar i Retning af, at Kirke og Stat blive skilte ad, have vi ikke Lov til at bebyrde den danske Stats Borgere, hvad enten de ville have noget med Kirken at gøre, eller de ikke ville, med Udgifter til Kirken. Altsaa, en Præstelønningslov bør hvile i sig selv. Her ere de Opgaver, som jeg vilde ønske, at den højtærede Kultusminister vilde sætte sin sikkert store Ind-

flydelse ind paa at faa gennemførte, og jeg tør tilsige ham fra den Side, hvortil jeg hører, afgjort Støtte til et saadant Arbejde.

Saa kom det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) med nogle almindelige politiske Betragtninger. Det ærede Medlem udtalte til min store Glæde sin Sorg over Alliancen ved de nylig stedfundne Landstingsvalg. Jeg er glad over, at det ærede Medlem er bedrøvet over den Alliance. Men jeg forstaaer ikke rigtig, at det ærede Medlem saa i samme Forbindelse kan sige til os radikale Venstremænd, at vi skulle troppe op i Tilslutning til ham og hans Partifæller for at gaa til Zama og vinde Sejren over den privilegerede Valgret. Jeg forstaaer ikke, hvor han kan vente, at han og hans Partifæller virkelig skulde kunne egne sig til at være Førere til Zama, hvor Sejren skal vindes over den privilegerede Valgret, de, som lige have hjulpet Højre, den privilegerede Valgrets Tilhængere, til en Fordel, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) for et Øjeblik siden betegnede som mere reel end en Del Ministerportefeuiller, og derudi har det ærede Medlem saa ganske sikkert Ret. Jeg forstaaer ikke, hvordan det ærede Medlem fra Vinderup kan vente, at hans Parti skulde kunne være Førere, naar det gælder Kamp for den almindelige Valgret. Nej, her bliver det det radikale Venstre i Tilslutning til Socialdemokratiet, der kommer til at være Førere, for vi ere aldrig gaede paa Akkord med den privilegerede Valgret og have aldrig sluttet op i Tilslutning til den privilegerede Valgrets Tilhængere. Jeg haaber derfor ogsaa, at det ærede Medlem fra Vinderup vil slutte op til vor Side.

Carl Hansen: Jeg maa sande, at det var rigtigt, hvad det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) indledede sit Foredrag med i Gaar, da han udtalte sin Forundring over de mange Omraader, der kunde drages frem ved en Førstebehandling af Finansloven. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Povlsen), talte væsentlig om et Omraade, som er meget taknemmeligt: Forsorgen for forsømte Børn. Han talte til Følelserne og ud fra et Følelsesstandpunkt, som jeg respekterer og for øvrigt var meget glad ved at høre forfægtet. Jeg maa desværre gaa til en helt anden Side. Jeg agter ikke at tale til Følelserne, men noget mere til Forstanden, for saa vidt som det er reelle foreliggende Ting, jeg ønsker at sige nogle Ord om.